Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	5Co/160/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4212200126
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Vladimír Pribula
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2019:4212200126.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Grösslingova 77, IČO: 31 351 026, zastúpený: SEDLAČKO &PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: P. M., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. D., K. č. XXX/XX, prechodne M., X. ul. č. XXXX/XX, v konaní zastúpený Mgr. Štefanom Slováčikom, advokátom so sídlom Nitra, Farská ul. č. 34, o zaplatenie 36.991,14 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27. apríla 2016, č. k. 10C/310/2013-211,v spojení s opravným uznesením zo dňa 20. decembra 2016, č. k. 10C/310/2013-244 a dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23. apríla 2018, č. k. 10C/310/2013-267, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zmluvného úroku p o t v r d z u j e.

V časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach po 200 eur mesačne, ako aj výroku o náhrade trov konania, napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec vracia prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Komárno (do 30.6.2016 ako súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“ a od 1.7.2016 ako súd prvej inštancie v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 27. apríla 2016, č. k. 10C/310/2013-211 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť navrhovateľovi (ďalej len „žalobcovi“ v zmysle § 60 CSP-pozn. odvolacieho súdu) 19.582,03 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 36.991,14 Eur od 28.7.2010 do 25.10.2012, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 19.582,03 Eur od 27.10.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 1.054,96 Eur, všetko v splátkach po 200 Eur mesačne počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku pod stratou výhody splátok, vždy k poslednému dňu bežného mesiaca.

1.2. Žalobu na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 36.991,14 Eur od 28.7.2010 do 26.10.2012 a zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 19.582,03 Eur od 27.10.2012 do zaplatenia zamietol.

1.3. Rozhodol o vrátení súdneho poplatku žalobcovi v sume 1.024,29 Eur prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. - prevádzkovateľ systému IČO: 36 631 124, so sídlom Partizánska cesta 9, Banská Bystrica.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou došlou súdu 4.1.2012 domáhal voči žalovanému zaplatenia 36.991,14 Eur s úrokom z omeškania vo výške 11,39 % ročne od 28.7.2010 do

zaplatenia, poplatku za vedenie účtu za rok 2011 vo výške 31,50 Eur a trov konania, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku a z trov právneho zastúpenia.

2.2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX, uzatvorenej na cieľovú sumu 36.181,37 Eur a žiadosti o poskytnutie úveru uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu k číslu účtu XXXXXXXX/XXXX a poskytol mu medziúver v zmysle Všeobecných obchodných podmienok pre stavebné sporenie FLEXIBIL (ďalej len VOP) v sume 36.181,37 Eur pri úrokovej sadzbe 6,39 % ročne. Žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver pravidelnými mesačnými splátkami. Podľa článku VI. Úverovej zmluvy, ak poberateľ úveru v stanovených termínoch mešká so zaplatením dvoch splátok, alebo nezaplatí niektorú zo splátok na základe upomienky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, je oprávnený požadovať od neho okamžité splatenie celého úveru a v takomto prípade sa platná úroková sadzba zvyšuje za dobu omeškania o 5 % nad dôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu, t. j. na 11,39 % ročne. Keďže žalovaný poskytnutý úver nesplatil, bol písomnou výzvou na túto skutočnosť upozornený. Nakoľko nereagoval ani na následné upozornenie zo dňa 2.6.2010, listom zo dňa 28.7.2010 bol vyzvaný na okamžité splatenie celého dlhu spolu s úrokom 11,39 % ročne.

3. Platobným rozkazom č. 15Ro/1/2010-41 zo dňa 23.3.2012 súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný sa na adrese svojho trvalého bydliska dlhodobo nezdržiava, súd mu nevedel doručiť platobný rozkaz, preto ho uznesením zo dňa 11.7.2013 zrušil podľa § 173 ods. 2 vety prvej O.s.p. a pokračoval v konaní. Následne rozsiahlym šetrením bola zistená adresa terajšieho pobytu žalovaného, ktorý vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25.3.2011 oznámil súdu, že dňa 12.10.2012 bola vykonaná dražba nehnuteľnosti, na ktorú bolo zriadené záložné právo pre žalobcu na zabezpečenie predmetného úveru.

4.1. Žalobca reagujúc na toto podanie žalovaného podaním zo dňa 10.2.2014 žalobu čiastočne vzal späť, lebo po začatí konania na vymáhanej pohľadávke došlo dňa 26.10.2010 ku vkladu vo výške 17.409,11 Eur (výťažok z dobrovoľnej dražby), ktorú sumu v zmysle článku VI. ods. 6 Zmluvy započítal najprv na úhradu poistného, na krytie najstarších nedoplatkov, nákladov, úrokov a v poslednom rade na splatenie samotného stavebného úveru. Bola takto započítaná úhrada na riadny úrok vo výške 6,39 % ročne z istiny od 28.7.2010 do 26.10.2012, na úrok z omeškania vo výške 5% ročne z istiny od 28.7.2010 do 26.10.2012, na poplatok za vedenie účtu za rok 2011 v sume 31,50 Eur a na čiastočnú úhradu istiny vo výške 7.768,97 Eur, ktorá sa ponížila na 29.222,17 Eur, ktorú sumu žiada žalovaným zaplatiť spolu s riadnym úrokom vo výške 6,39 % a s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.10.2012 do zaplatenia.

4.2. Prípisom zo dňa 7.10.2015 žalobca vykonal ďalšie čiastočné späťvzatie žaloby. V podaní uviedol, že výťažok z dražby v sume 17.409,11 Eur započítal na úhradu istiny a takto sa istina dlhu ponížila na 19.582,03 Eur, z ktorej sumy žiada priznať zmluvný úrok 6,39 % ročne od 27.10.2012 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.10.2012 do zaplatenia. Ďalej žiadal zaviazať žalovaného na zmluvný úrok 6,39 % zo sumy 36.991,14 Eur od 28.7.2010 do 26.10.2012 a na úrok z omeškania 5 % od 28.7.2010 do 26.10.2010. Vo zvyšnej časti navrhol konanie zastaviť.

5.1. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby v takom rozsahu, ako to uviedol žalobca vo svojom podaní zo dňa 10.2.2014 nesúhlasil. Poukázal na to, že výťažok z dražby mal byť započítaný v súlade s ustanovením § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Zmluvnú podmienku pojatú do článku VI. ods. 6 VOP považoval za neprijateľnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka.

5.2. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu má dlžník právo označiť časť dlhu, ktorý mieni plniť. Ak to neurobí, toto právo dlžníka neprechádza na veriteľa, a preto plnenie sa najprv započíta na istinu a až potom na úroky. Na základe uvedeného by sa teda po započítaní zostatku výťažku z dražby vo výške 17.409,11 Eur mala ponížiť žalovaná istina na 19.582,03 Eur (36.991,14 Eur - 17.409,11 Eur = 19.582,03 Eur).V podaní zo dňa 27.4.2015 upriamil pozornosť súdu na to, že právny vzťah medzi účastníkmi konania treba posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a v zmysle ustanovení Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a bude úlohou súdu posúdiť, či úprava obsiahnutá v úverovej zmluve a VOP týkajúca sa možnosti zvýšenia úrokovej sadzby o 5 %, tiež možnosti započítania vkladu žalovaného (prostriedkov pochádzajúcich z realizácie dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti) najprv na úhradu poistného, na krytie najstarších nedoplatkov, nákladov, úrokov a až potom na splatenie samotného stavebného úveru, a v

neposlednom rade aj možnosti požadovať ostatné náklady spojené či už s poskytnutím úveru, alebo aj s inkasom pohľadávky, ktoré si žalobca uplatnil voči žalovanému, obsahuje neprijateľné podmienky, ktoré žalované žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť. Navrhol, aby súd posúdil neprijateľnosť zmluvných podmienok vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, vyslovil ich neplatnosť a v nadväznosti na to žalobu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania.

5.3. K druhému čiastočnému späťvzatiu žaloby zo dňa 7.10.2015 sa vyjadril listom z 26.1.2016, v ktorom uviedol, že súhlasí s čiastočným zastavením konania, pričom ale zdôraznil, že naďalej bude úlohou súdu posúdiť niektoré zmluvné podmienky z hľadiska ich neprijateľnosti.

6. Pretože čiastočné späťvzatie žaloby sa neprieči zákonu, prvoinštančný súd podľa § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. konanie v súlade s podaním žalobcu zo dňa 7.10.2015 čiastočne zastavil.

7.1. Vykonaným dokazovaním zistil, že na základe Žiadosti žalovaného z 19.12.2008 účastníci konania (ďalej len „strany " v zmysle § 60 CSP - pozn. odvolacieho súdu) uzatvorili dňa 30.12.2008 Úverovú zmluvu na poskytnutie cieľovej sumy 1.090.000,- Sk (36.181,37 Eur) zo Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX/XXXX pri úrokovej sadzbe 6,39 % ročne. V Zmluve žalovaný dal neodvolateľný príkaz na vyplatenie prostriedkov medziúveru vo výške 1.090.000,- Sk v prospech účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 640.000,- Sk (21.244,11 Eur) vedeného na meno majiteľa R. Y., v prospech účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 225.000,- Sk (7.468,63 Eur) vedeného na meno majiteľa X. Y. a v prospech účtu č. XXXXXXXXXX/XXXX vo výške 225.000,- Sk (7.648,63 Eur) v prospech majiteľa W. T.. Medziúver v uvedenej sume bol žalobcom poukázaný dňa 26.1.2009 a 13.2.2009. Podľa článku I. ods. 2 Zmluvy úver bol poskytnutý na preklenutie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na riadny stavebný úver. Po splnení všetkých podmienok pridelenia cieľovej sumy ustanovených v § 8 VOP sa medziúver transformuje na nevypovedateľný stavebný úver vo výške rozdielu medzi zostatkom dlžnej sumy medziúveru a nasporenou sumou na sporiteľskom účte, s úrokovou sadzbou 5% ročne.

7.2. V článku II. Zmluvy sa žalovaný zaviazal počas celej doby splácania úveru mesačne platiť splátku vo výške 0,73 % z cieľovej sumy, t.j. 264,22 Eur, ktorá mala byť použitá nasledovne: 0,2 % ako vklad na sporiteľský účet na dosporenie do 40 % z cieľovej sumy a 0,53 % na medziúverový účet na úhradu úrokov z poskytnutého medziúveru. Podľa článku II. ods. 5 VOP splátky boli splatné vždy prvý deň príslušného kalendárneho mesiaca, pričom začiatok splácania podľa článku II. ods. 3 VOP sa stanovil na najbližší mesiac nasledujúci po prvom čerpaní prostriedkov medziúveru. Po pridelení cieľovej sumy a transformácii medziúveru na stavebný úver sa žalovaný zaviazal mesačne platiť splátku stavebného úveru minimálne vo výške 0,70% z cieľovej sumy, t.j. 253,27 Eur a celý úver splatiť najneskôr do 9,58 rokov od pridelenia cieľovej ceny (článok II. ods. 4 VOP). Listom zo dňa 20.2.2009 žalobca oznámil žalovanému, že od 1.3.2009 je povinný úver splácať mesačnou splátkou vo výške 264 Eur, podľa oznámenia z 20.4.2009 vo výške 271 Eur počnúc od 1.5.2009 a podľa oznámenia z 18.6.2009 v sume 271,45 Eur od 1.5.2009.

7.3. Návratnosť medziúveru a následne stavebného úveru vrátane príslušenstva bola zabezpečená odstúpením všetkých práv zo zmluvy o stavebnom sporení a založením nasporenej sumy v prospech stavebnej sporiteľne a zriadením záložného práva na byt č. XX, X. p., vchod č. XX. v obytnom dome na Y. nábreží v M. súp. č. XXX na spoluvlastnícky podiel 4/6 vlastníka R. Y., na podiel 1/6 vlastníka X. Y. a podiel 1/6 vlastníka W. T.. Pre prípad požadovania okamžitého splatenia úveru z dôvodu § 11 ods. 2 VOP (pre omeškania s úhradou splátok) v článku VI. Úverovej zmluvy sa zmluvné strany dohodli na zvýšení platnej úrokovej sadzby zostatku úveru o 5 % p.a. Podľa článku VI. ods. 6. VOP všetky splátky úveru sa zaúčtujú podľa poradia najskôr na úhradu poistného na krytie úverovej pohľadávky pre prípad smrti poberateľa úveru, na úhradu poistného za poistenie založenej nehnuteľnosti, na krytie najstarších nedoplatkov, nákladov, úrokov a potom na splatenie istiny stavebného úveru. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky pre stavebné sporenie FLEXIBIL (VOP) účinné od 1.8.2008.

8.1. Žalovaný svoju povinnosť pravidelne splácať úver v súlade so zmluvnými podmienkami neplnil. Ku dňu 2.6.2010 mu žalobca vykazoval nedoplatok vo výške 839,81 Eur, na ktorú skutočnosť upozornil žalovaného písomne a zároveň ho vyzval na uhradenie tohto nedoplatku najneskôr do 30.6.2010 a pokračoval v pravidelnom mesačnom splácaní splátok. Posledná platba v sume 271 Eur je zo dňa 3.12.2009, po tomto dátume žalovaný na úvere nezaplatil žiadnu sumu.

8.2. Vzhľadom na uvedené žalobca s poukazom na § 11 ods. 2 VOP listom zo dňa 28.7.2010 vyhlásil okamžitú splatnosť úveru k 28.7.2010 a vyzval žalovaného na okamžité splatenie celého zostatku úveru vo výške 36.991,14 Eur s upozornením, že od splatnosti dlžnej sumy sa zvyšuje platná úroková sadzba pre celý zostatok úveru o 5 % ročne nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu. Túto výzvu podľa poznámky poštového doručovateľa žalovaný v odbernej lehote neprevzal. Nárok žalobcu na poplatok za vedenie účtu vyplýva z § 13 VOP, podľa ktorého peňažný ústav účtuje ročný poplatok za vedenie spotrebiteľského, úverového a medziúverového účtu vo výške stanovenej v Sadzobníku poplatkov. Výška poplatku za vedenie úverového a medziúverového účtu podľa Sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby za rok 2011 je 31,50 Eur.

9. Po podaní návrhu na začatie konania žalobca pristúpil k realizácii dobrovoľnej dražby založenej nehnuteľnosti. Výťažok dražby v sume 17.409,11 Eur bol poukázaný na účet žalovaného č. XXXXXXXX/XXXX dňa 26.10.2010. Žalovaný počas celého konania nenamietal, že by výpis z jeho úverového účtu predložený žalobcom bol nesprávny. Nepopieral porušenie zmluvných povinností riadnym a včasným nesplácaním úveru, nenapádal ani neplatnosť dobrovoľnej dražby, s výťažkom dražby súhlasil, keď žiadal sumu 17.409,11 Eur získanú dražbou započítať na dlžnej istine a dlžnú sumu ponížiť na 19.582,03 Eur.

10. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 7 ods. 2 až 4, § 8 ods. 2 a 4, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení v znení účinnom do 31.12.2008, § 1 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2008, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 11 ods. 2 písm. a/ VOP.

11. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie považoval Zmluvu uzatvorenú stranami sporu za zmluvu spotrebiteľskú svojou povahou, i keď vzhľadom na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z.z. nie je spotrebiteľským úverom. Uviedol, že podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom ich charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 6 písm. d/ a § 497 a nasl. Obchodného zákonníka), v danom prípade ide o právny vzťah zmluvných strán na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi veriteľom (t.j. právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej činnosti okrem iného poskytovanie úverov stavebným sporiteľom) a spotrebiteľom (t.j. fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania).

12. Z písomnej ponuky žalovaného na mimosúdnu dohodu zo dňa 7.3.2016 súd usúdil, že žalovaný pohľadávku žalobcu uznáva v celom rozsahu, má záujem uhradiť sumu, ktorú si žalobca aktuálne uplatňuje v rámci tohto konania, avšak napriek tomu, že je už dlhodobo zamestnaný, nedisponuje takou sumou, ani nehnuteľným alebo hnuteľným majetkom vyššej hodnoty, z ktorého predaja by mohol jednorázovo uspokojiť svoj záväzok voči žalobcovi. Navyše mu pribudla vyživovacia povinnosť voči maloletému dieťaťu a voči nemu je vedené aj exekučné konanie, preto navrhol, aby žalobca uzatvoril s ním dohodu o urovnaní, na základe ktorej sa zaviaže uhradiť dlžnú sumu v mesačných splátkach vo výške 100 Eur, počnúc mesiacom apríl 2016, s tým, že dohoda by zahrňovala aj záväzok žalobcu v prípade riadneho uhrádzania splátok neuplatňovať voči nemu úroky z omeškania a trovy konania. Túto ponuku žalobcu súd vzhľadom na jej obsah považoval za uznanie pohľadávky žalobcu žalovaným. Výška právneho nároku žalobcu medzi účastníkmi konania nebola sporná, právny základ aj výšku uplatnenej pohľadávky súd považoval za dôvodný, preto s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

13. K priznaným úrokom z omeškania prvoinštančný súd uviedol, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013, t. j. 8 percentuálnych bodov + základná úroková sadzba ECB. Žalobca predčasnú splatnosť úveru vyhlásil ku dňu 28.7.2010, a keďže žalovaný dlžnú sumu neuhradil, od nasledujúceho dňa, t. j. od 29.7.2010 sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Od tohto dňa vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9% ročne. Súd je žalobným návrhom viazaný, nemôže priznať viac, než je žalobným petitom uplatnené, preto žalobcovi priznal úroky z omeškania

iba vo výške 5% p.a., a to zo sumy 36.99114 Eur od 29.7.2010 do 25.10.2012 (nakoľko 28.7.2010 ešte nebol v omeškaní a suma 17.409,11 Eur bola pripísaná na účet žalovaného ako vklad dňa 26.10.2012) a zo sumy 19.582,03 Eur od 26.10.2012 do zaplatenia.

14. S prihliadnutím na výšku priznaného plnenia, ako aj na vyživovaciu povinnosť žalobcu voči maloletému dieťaťu, súd podľa § 160 ods.1 Os.p. povolil žalovanému predmetnú pohľadávku vyrovnať v splátkach v mesačnej výške 200 Eur pod stratou výhody splátok, čo znamená, že keď riadne a včas nebude uhradená čo len jedna splátka, stane sa zročnou celá pohľadávka. Takúto výšku splátok považoval za primeranú aj k výške dlžnej sumy, aj dobe splatenia. Bol toho názoru, že povolenie splátok neznevýhodňuje žalobcu vzhľadom k tomu, že ide o podnikateľský subjekt, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov a disponuje dostatočnými finančnými prostriedkami na výkon svojej podnikateľskej činnosti a na druhej strane ani žalovaného nezvýhodňuje, pretože čím nižšia je splátka, tým viac mu narastá príslušenstvo pohľadávky a v konečnom dôsledku priznanie neprimerane nízkych splátok by bolo v jeho neprospech.

15.1. Pokiaľ žalobca požadoval zmluvný úrok vo výške 6,39 % ročne aj po splatnosti úveru, t. j. po 28.7.2012, súd v tejto časti žalobu zamietol z dôvodu, že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania, nie však už dohodnuté zmluvné úroky (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 146/98, ZSP 4/2000). Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a zakladá nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru.

15.2. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy.

15.3. Naopak, s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie určené § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Súd vzhľadom na vyššie uvedené nárok žalobcu v prevyšujúcej časti, t. j. na zmluvný úrok vo výške 6,39% ročne zo sumy 36.991,14 Eur od 28.7.2010 do 26.10.2010 a zo sumy 19.582,03 Eur od 27.10.2012 do zaplatenia zamietol.

16.1. Výrok o trovách konania odôvodnil prvoinštančný súd podľa ust. § 142 ods. 1 až 3, § 146 ods. 2 a § 137 O.s.p.

16.2. Poukázal na to, že zásada úspechu vo veci znamená, že účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania. Konanie v danom prípade bolo čiastočne zastavené z dôvodu čiastočného plnenia po začatí konania z predaja nehnuteľnosti, ku ktorej bolo v

prospech žalobcu zriadené záložné právo na zabezpečenie návratnosti úveru. Žalobca čo do zaplatenia dlžnej istiny mal plný úspech.

17.1. Súdny poplatok bol vyrubený podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 6% z ceny predmetu konania, t. j. z 36.991 Eur sumou 2.221 Eur, avšak k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním, preto podľa § 11 ods. 3, 4 Zákona o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb. v znení noviel súd vracia žalobcovi prostredníctvom Slovenskej pošty - prevádzkovateľ systému alikvotnú časť súdneho poplatku krátený o 1 %, najmenej však 6,70 Eur.
17.2. Žaloba bola vzatá späť v časti istiny 17.409,11 Eur, z čoho súdny poplatok činí 1.044,50 Eur. Zo sumy 1.044,50 Eur 1% je 10,445 Eur, a preto súd vracia žalobcovi na súdnom poplatku 1.034,05 Eur a zároveň podľa § 142 ods.1 O.s.p. žalobcovi priznáva plnú náhradu trov konania, ktoré mu vznikli na súdnom poplatku v sume 1.054,96 Eur (10,46 Eur 1.044,50 Eur).

18.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti uvedenému rozsudku v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p. v časti výrokov o nepriznaní žalobcovi zmluvného úroku žalobcovi, o povinnosti žalovaného splácať dlh v splátkach a súdnom poplatku.

18.2. Uviedol, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol na základe ustanovenia § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ObZ) v znení neskorších predpisov, ako to konštatoval aj súd v napadnutom rozsudku. Poukázal na to, že v obdobnej veci NS SR rozhodnutím zo dňa 28.10.2013, č. k. 3Obdo/67/2013 priznal žalobcovi v celom rozsahu ním uplatňovaný nárok a vysporiadal sa aj s postupom žalobcu ohľadne žiadosti o okamžité splatenie úveru a následne uplatňovaného riadneho úroku ako aj úroku z omeškania, keď uviedol: „Zaplatenie úrokov ako odplaty ceny za poskytnutie finančných prostriedkov je podstatnou časťou úverovej zmluvy a v prípade, ak dlžník neplní dohodnutý záväzok zo zmluvy, veriteľovi vzniká nárok na úrok z omeškania. Oba tieto inštitúty treba dôsledne odlišovať jednak ich podstatou, ako aj funkciami a na úrok z omeškania má veriteľ zákonný nárok“. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viacero rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/340/2011 a 6Co/556/2014, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/45/2014 a 3Cob/177/2012 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/134/2014.

18.3. Poznamenal, že uplatnenou logikou sa má podstatné porušenie zmluvných dojednaní úverovej zmluvy a nesplácanie odmeniť zníženou úrokovou sadzbou, t. j. úrokovou sadzbou vo výške 5 % p.a. Pokiaľ by totiž žalovaný splácal poskytnutý úver riadne a včas, úver by sa úročil vyššou úrokovou sadzbou 6,39 % p.a. Svojím rozhodnutím Okresný súd Komárno de facto zvýhodňuje neplatiacich klientov a odmeňuje porušovanie zmluvných dojednaní zmluvy. Žalobca má za to, že ak by bol názor súdu správny, tak žiadnemu klientovi sa „neoplatí“ dodržiavať zmluvné podmienky, nakoľko po zosplatnení úveru ich veriteľ odmení za porušenie zmluvných dojednaní znížením úrokovej sadzby.

18.4. Poukazujúc na ust. § 1 ods. 2, § 261 ods. 4, ods. 6 písm. d/, § 263 ods. 1 ObZ konštatoval, že citované zákonné ustanovenia stanovujú, že právne vzťahy, ktoré vzniknú podľa ustanovení obsiahnutých v zákone č. 513/1991 Zn. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, sa prednostne upravujú podľa jeho ustanovení a až v prípade, ak takejto právnej úpravy niet, tak nastupuje občianske právo so svojimi právnymi predpismi.
Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 16Co/497/2013 zo dňa 17.10.2013 vyslovil názor, že na vzťahy, ktoré vznikli v súlade s ustanovením § 261 ods. 6 ObZ, tzv. absolútny obchod, je vylúčená pôsobnosť Občianskeho zákonníka, nakoľko sa to prieči pravidlu „lex specialis derogat legi generalis“. Pri aplikácii rozhodných právnych predpisov treba vychádzať z nasledujúcej hierarchie právnych predpisov. Skutočnosť, že predmetný zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd posudzoval ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ však automaticky neznamená vylúčenie aplikácie akéhokoľvek ustanovenia Obchodného zákonníka, pretože v zmysle aktuálne právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v § 52 a nasl. OZ sa za spotrebiteľskú zmluvu považuje každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, t. j. spotrebiteľskými zmluvami sú teda aj zmluvy, ktoré sú uzatvárané v zmysle príslušných ustanovení ObZ, čo zákonodarca nespochybňuje.

19.1. Citujúc ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka poznamenal, že toto zákonné ustanovenie obsahuje osobitnú úpravu dôsledkov meškanie dlžníka a aplikuje sa vtedy, ak zmluva neobsahuje odchylnú úpravu. Týmto ustanovením zákon nepochybne dáva veriteľovi možnosť odstúpiť od zmluvy, pričom veriteľ však nemusí pristúpiť ku kroku smerujúcemu k eliminácii zmluvy. Nesplácanie úveru

dlžníkom, v tomto prípade žalovaným, je podstatným porušením dojednaného vzťahu. Poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je dispozitívne ustanovenie, t. j. účastníci zmluvného vzťahu majú v nadväznosti na uvedené ustanovenia zmluvnú voľnosť v tom smere, ako si dohodnú postih za podstatné porušenie zmluvy.

19.2. V tejto súvislosti dal súdu do pozornosti ustanovenia § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

19.3. Citované zákonné ustanovenie výslovne prezumuje zmluvnú dohodu o výške úrokov pre prípad odstúpenia od zmluvy. Keďže § 502 Obchodného zákonníka obsahuje úpravu úrokov za „štandardných" podmienok, je zrejmé, že osobitná úprava v § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka smeruje k sprísneniu podmienok, za ktorý má dlžník vrátiť plnenie.

20.1. Zo strany žalovaného došlo v priebehu roku 2010 k porušeniu zmluvných povinností, a to povinnosti splácať poskytnuté finančné prostriedky pravidelnými mesačnými splátkami, pričom žalovaný ani napriek opakovaným upozornenia vzniknutý nedoplatok neuhradil, žalobca využil svoje oprávnenie a požiadal dňa 28. 07. 2010 o okamžité splatenie úveru a zároveň zvýšil platnú úrokovú sadzbu z celého zostatku úveru 5,00 % p.a. nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu.

20.2. V danom prípade veriteľ postupoval v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami a využil svoje zákonné možnosti, keď v súlade s článkom VI bod 2 Zmluvy požiadal dňa 28.7. 2010 o okamžité splatenie úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené si dovoľuje uviesť, že právny názor súdu prvej inštancie deklarovaný v napadnutom rozsudku týkajúci sa nepriznania riadneho úroku nemá žiadnu právnu oporu v právnom poriadku a predstavuje porušenie ústavou garantovaných práv.

21.1. Citujúc ustanovenia § 160 ods. 1 O.s.p. odvolateľ poznamenal, že nespochybňuje právo súdu určiť, že peňažné plnenie možno vykonať v splátkach, no dovoľuje si na tomto mieste poukázať na skutočnosť, že na takýto postup musia byť splnené zákonom predpokladané podmienky. Pri určovaní, či je potrebné plniť splniť uplatňovaný peňažný nárok v lehote troch dní alebo formou splátok, zabehnutá súdna prax potvrdená viacerými rozhodnutiami krajských súdov stanovila, že k možnosti určiť, že uložené peňažné plnenie možné vykonať formou splátok by sa mal konajúci súd uchyľovať len vo výnimočných prípadoch a zároveň len za predpokladu, že to odôvodňujú okolnosti prejednávanej veci s tým, že uložené peňažné plnenie v splátkach by malo byť zaplatené v trojročnej lehote.

21.2. Medzi osobitné okolnosti, na ktoré má konajúci súd prihliadať pri uložení plnenia formou splátok, patrí nielen sťažená platobná schopnosť na strane žalovaných (majetkové a osobné pomery), ale celkovo aj postoj žalovaných k plneniu ich záväzku, ktorý by sa mal prejaviť snahou žalovaných aspoň o čiastkové plnenia v rámci ich možnosti. Pri takomto rozhodovaní sa však vždy musí prihliadať na práva a oprávnené záujmy veriteľa, s tým, že takéto rozhodnutie súdu musí byť náležite odôvodnené.

21.3. Žalobca je teda jednoznačne toho názoru, že podmienky stanovené v paragrafe 160 ods. 1 O.s.p. nie sú v danom prípade splnené a nesúhlasí s tým, aby súd povolil žalovanému splácanie dlžnej sumy v splátkach vo výške 200 EUR mesačne, pretože splátkou vo výške 200 mesačne by žalovaný len súdom priznanú istinu splácal viac ako 97 mesiacov, a to bez súdom priznaného príslušenstva.

22.1. Žalobca nesúhlasí s výpočtom súdneho poplatku, ktorý mal v zmysle prvého výroku rozsudku zaplatiť žalovaný a taktiež nesúhlasí s výpočtom výšky poplatku, ktorý mal žalobcovi vrátiť súd prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. Žalobca uhradil súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 2221 EUR (istina vo výške 36 991,14 eura). Podaním zo dňa 10. 02. 2014 a zo dňa 07. 10. 2015 zobral žalobca čiastočne žalobu späť v rozsahu 17 409,11 EUR. Keďže k späťvzatiu došlo ešte pred prvým pojednávaním, súd vráti žalobcovi súdny poplatok krátený o 1 % , t. j. 6 % zo sumy späťvzatia je 1044,50 EUR a z toho 1 % je 10, 445 EUR. V zmysle uvedeného je súd povinný vrátiť žalobcovi sumu vo výške 1034,05 EUR (namiesto 1024,29 EUR), tak ako to správne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, avšak nesprávne uviedol v treťom výroku rozsudku.

22.2. V zostávajúcej výške súdneho poplatku 2221 EUR mínus súdom vrátený poplatok 1034,05 EUR tvorí výšku súdneho poplatku, ktorý mal byť v zmysle výsledku súdneho konania povinný zaplatiť žalobcovi žalovaný. V zmysle uvedeného by mala byť v prvom výroku rozsudku uvedená náhrada trov konania vo výške 1176,05 EUR (namiesto 1054,96 EUR). Odvolateľ navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/ 310/2013 zrušil a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu trov odvolacieho konania.

23. V písomnom podaní zo dňa 28. 09. 2016, došlom súdu prvej inštancie 04. 10. 2016, žalobca upresnil svoje odvolanie voči napadnutému rozsudku v tom smere, že odvolanie smeruje voči 1. výroku rozsudku v časti, v ktorej súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať dlh v mesačných splátkach a v časti o výške náhrady trov konania, voči 2. výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi zmluvný úrok a voči 3. výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie nesprávne uviedol výšku súdneho poplatku, ktorý má žalobcovi vrátiť súd prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. Z vyššie uvedeného ako aj z odvolania žalobcu z 22. 06. 2016, žalobca podaným odvolaním nenapáda rozhodnutie súdu v priznanej časti o zaplatenie 19 582,03 EUR a príslušného úroku z omeškania. Na základe uvedených skutočností žiadal, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/310/2013 zmenil a odvolaniu vyhovel, alebo rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. Okresný súd Komárno uznesením z 20. decembra 2016 číslo konania 10C/ 310/2013 - 244 opravil v treťom odseku výroku rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/ 310/2013 - 211 zo dňa 27. 4. 2016 výšku súdneho poplatku zo sumy 1024,29 Eur na sumu 1034,29 Eur.
25. Okresný súd Komárno neskôr dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23. apríla 2018 č. k. 10C/ 310/2013 - 267 rozhodol, že konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 17 409,11 Eur, riadneho úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 17 409,11 Eur od 27. 10. 2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 17 409,11 Eur od 27. 10. 2012 do zaplatenia a poplatku za vedenie účtu za rok 2011 vo výške 31,50 Eur zastavuje. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18. mája 2018.

26.1. Krajský súd v Nitre (ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke dňa 14.02.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zmluvného úroku nie je dôvodné, preto v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

26.2. V časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach po 200 eur mesačne, ako aj výroku o náhrade trov konania odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26.3. Predmetom odvolacieho konania už nebol tretí výrok rozhodnutia prvoinštančého súdu o vrátení súdneho poplatku žalobcovi, keďže súd prvej inštancie v uznesení zo dňa 20.12.2016, č. k. 10C/310/2013-244 tento výrok opravil.

27.1. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP). Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávnych noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

27.2. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

27.3. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom

prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

28.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28.2. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 187 ods. 2 CSP).
29. Podľa čl. 1, § 1 ods. 1 zákona č. 125/2015 Z.z. z 18. novembra 2015, o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „návrh“, „navrhovateľ“, „odporca“, „účastník“, rozumie sa tým podľa povahy veci aj „žaloba“, „žalobca“, „žalovaný“, „strana“.

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „súd prvého stupňa“ alebo „súd druhého stupňa“, rozumie sa tým podľa povahy veci „súd prvej inštancie“ alebo „súd druhej inštancie“ (ods. 2 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianske súdne konanie“, rozumie sa tým podľa povahy veci „civilný proces“ alebo „správny súdny proces“ (ods. 3 citovaného ustanovenia).

Ak sa vo všeobecne záväznom právnom predpise používa pojem „občianskoprávne konanie“, rozumie sa tým „civilný proces“ (ods. 4 citovaného ustanovenia).

30.1. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby žalobcu o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 36.991,14 EUR od 28.07.2010 do 26.10.2012 a zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 19.582,03 EUR od 27.10.2012 do zaplatenia, súd prvej inštancie v preskúmavanej veci správne zistil skutkový stav veci, správne aplikoval právne predpisy a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

30.2. Citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vyporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmavaného rozhodnutia.

31. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003).

32.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.
32.2. S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil nesprávne právne posúdenie v predmetnej veci v prípade zamietnutia žaloby o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 36.991,14 EUR od 28.07.2010 do 26.10.2012 a zmluvného úroku vo výške 6,39 % ročne zo sumy 19.582,03 EUR od 27.10.2012 do zaplatenia.

33. Na zdôraznenie vecnej správnosti dôvodov napadnutého rozsudku v časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby odvolací súd dodáva, že zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu a je spojený s istinou úveru, od ktorej závisí aj samotný zmluvný úrok. Zmluvný úrok je vlastne odmena veriteľa za poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak teda veriteľ poskytne dlžníkovi úver, má nárok na vrátenie poskytnutej sumy úveru ako aj právo na zmluvné úroky, ak sa tak s dlžníkom dohodli, a to v dohodnutej výške. Úrok z omeškania je odlišným právnym inštitútom oproti úroku z úveru a je definovaný v ustanovení § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis“.

34. V preskúmavanej veci predmetom odvolania, okrem iného, bol zmluvný úrok z úveru vo výške 6,39 % ročne zo nezaplatenej istiny 36.991,14 EUR od 28.07.2010 do 26.10.2012 a zmluvný úrok vo výške 6,39 EUR ročne zo sumy 19.582,03 EUR od 27.10.2012 do zaplatenia (k zosplatneniu došlo listom zo dňa 28.07.2010), čo vyplýva zo žaloby žalobcu, teda bolo potrebné posúdiť, či žalobca ako veriteľ, ktorý zosplatnil úver, má naďalej nárok aj na zmluvné úroky z úveru po jeho zosplatnení od žalobcom požadovanej doby.

35. Je nesporné, že právnym základom posudzovaného záväzkového právneho vzťahu bol zákon č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2008, keďže k uzavretiu Zmluvy o úvere došlo dňa 30.12.2008 a ust. § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o úvere.

36.1. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

36.2. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

36.3. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

36.4. Podľa § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

36.5. Podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

37. Odvolateľ správne poukazoval na to, že má v zmysle § 502 Obchodného zákonníka nárok na zaplatenie úroku v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Jeho tvrdenie, že dlžník je povinný zaplatiť s vrátením poskytnutého úveru dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov vychádzajúce z druhej vety § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“) je však potrebné posudzovať v celom kontexte tejto právnej normy, ktorá podľa jeho prvej vety zakotvuje oprávnenie dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Druhú vetu § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka nemožno interpretovať ani bez spojitosti s prvou vetou jeho odseku 1, podľa ktorej záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky zo splátky sú v prípade plnenia v splátkach splatné v deň splatnosti splátky (§ 503 ods. 2 Obchodného zákonníka), ak sa však má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 tretia veta Obchodného zákonníka). Tieto ustanovenia právnej normy (spolu s § 497 Obchodného zákonníka) teda explicitne

upravujú nielen záväzok dlžníka zaplatiť úroky, ale aj splatnosť tohto záväzku. Z uvedeného vyplýva, že úrok z úveru patrí len za požičanie peňazí, ku ktorému po zániku zmluvného vzťahu nedochádza.

38.1. Odvolaciemu súdu je známa rozdielna rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky pri rozhodovaní o úrokoch z úveru po zosplatnení úveru, avšak odvolací senát Krajského súdu v Nitre rozhodujúci v tejto veci zastáva dlhodobo právny názor, ktorý uviedol aj v tomto rozhodnutí a poukazuje aj na obdobné právne názory ohľadne uvedenej problematiky, ktoré boli prezentované v rôznych rozhodnutiach krajských súdov Slovenskej republiky (rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.3.2017, sp. zn. 10Co/136/2017, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.8.2018, sp. zn. 19Co/81/2018, Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.3.2018, sp. zn. 21Co/145/2017 či Krajského súdu v Žiline zo dňa 18.11.2014, sp. zn. 5Co/530/2014).

38.2. Doba splatnosti zmluvných úrokov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru, čo znamená, že celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr zaplatením poslednej splátky úveru. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Jednorazovým zosplatnením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatnenia a ak sa potom (po zosplatnení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatnení. Na tieto závery poukazujú aj viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, napr. rozsudky Krajského súdu Žilina sp. zn. 10Co/104/2012 z 31.07.2012 alebo sp. zn. 5Co/196/2016 zo dňa 28.06.2016, rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 05.10.2016 sp. zn. 9Co/604/2015, rozsudok Krajského súdu Trnava zo dňa 30.11.2016 sp. zn. 25Co/615/2015, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 12.05.2015 sp. zn. 16Co/322/2015, rozsudok Krajského súdu Prešov z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014 ako aj rozsudky Krajského súdu Nitra z 30.01.2019 , sp. zn. 5Co/170/2018, z 13.02.2019, sp. zn. 5Co/15/2019.
39.1. Dôležité je poukázať aj na judikatúru, konkrétne rozhodnutie NS SR publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk NS SR pod zn. R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti. V predmetnej veci prvoinštančný súd sa riadil uvedeným rozhodnutím a správne uzavrel, že podľa ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, súd prvej inštancie uvádza zrejme nesprávne sp. zn. 4Obo 146/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania . Takýto záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi.“

39.2. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, v ktorom sa uvádza: „Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. Krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z dohodnutého úveru a úrokmi z omeškania, ako aj otázku, prečo „zmluvný úrok vo výške 15,8 % ročne od 26. 8. 2009 do zaplatenia“ patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu, a tiež výšku sumy (a štruktúru žalovanej čiastky) prislúchajúcej, resp. priznanej sťažovateľke, rozšíril vecnú argumentáciu na podporu správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, opätovne poukazujúc na štandardnú obchodnoprávnu judikatúru v tejto oblasti. Súčasne sa tým vyrovnal aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnila aj na ústavnom súde. Tento výklad považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný.“

40.1. Pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa odvolateľa porušením povinností získal výhodnejšie postavenie je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je predčasná (mimoriadna) splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v prípade mimoriadnej splatnosti úveru síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý (zvyčajne nie malý) dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez (zvyčajne niekoľkoročného) čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania.

40.2. Splatením úveru sa rozumie vrátenie úveru veriteľovi aj s úrokmi z úveru, ak boli dohodnuté medzi veriteľom a dlžníkom, pričom úroky z úveru treba chápať ako odplatu za poskytnutý úver. Zosplatnením úveru je však treba rozumieť určenie splatnosti celého dlhu, ktorého plnenie bolo dohodnuté v splátkach. Pri zosplatnení úveru s dohodnutými úrokmi z úveru teda dochádza k zrušeniu povinnosti splácať dlh v splátkach, v ktorých boli zakomponované úroky z úveru a veriteľovi vzniká nárok na jednorázové vrátenie istiny úveru, vrátane úrokov z úveru, ktoré boli kapitalizované ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ má tak právo získať hneď späť požičanú peňažnú sumu a dlžník, v danom prípade spotrebiteľ, už nemá žiaden právny titul na to, aby mal naďalej veriteľom poskytnuté finančné prostriedky a veriteľ už nemá právo, aby si voči dlžníkovi uplatňoval nárok na úroky z úveru, ktoré by mu patrili, keby ich naďalej mal u seba dlžník, v danom prípade spotrebiteľ. Odvolací súd zastáva právny názor v zhode s právnym názorom prvoinštančného súdu, že po zosplatnení úveru už veriteľ nemá nárok na úroky zo splátok úveru po zosplatnení, keďže od zosplatnenia úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

40.3. Ak teda spotrebiteľ už po zosplatnení úveru nemá právny titul mať u seba peňažné prostriedky z úveru, potom už ani nie je dôvod na to, aby dodávateľ (veriteľ) inkasoval úroky z úveru, ktoré by mu patrili len vtedy, ak by ich oprávnene mal a užíval ich dlžník (spotrebiteľ). V opačnom prípade by došlo k ústavne nekonformnému a nezákonnému stavu, kedy by sa de facto popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku (zosplatnenie úveru) a veriteľ by mal právo na úroky, ako keby k zmene záväzku nedošlo, avšak spotrebiteľ by nemal garantované žiadne práva, ktoré by mu vyplývali zo zmluvy pred takouto zmenou. Jednorazovým zosplatnením úveru zo strany dodávateľa vzniká spotrebiteľovi povinnosť vrátiť celú sumu poskytnutého úveru, navýšenú o úroky ku dňu zosplatnenia a ak sa potom (po zosplatnení) spotrebiteľ omešká s plnením, má dodávateľ (veriteľ) nárok len na z omeškania zo sumy uvedenej v zosplatnení.

41. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietavej časti výroku rozsudku zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

42.1. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že žalobca má nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve v zmysle § 497 Obchodného zákonníka odvolací súd poznamenáva, že toto právo mu nebolo upreté, pokiaľ ide o dohodnuté úroky do zosplatnenia istiny, avšak iná je situácia pokiaľ ide o nárok na úroky z úveru po zosplatnení úveru, na ktoré už nárok nemá, keďže úrok z úveru je cena peňažných prostriedkov, ktoré poskytovateľ úveru dáva do dispozície toho, kto úver prijíma na dohodnutú dobu, a teda ak dôjde k zosplatneniu úveru, dochádza tým aj k zmene v obsahu tohto záväzkového vzťahu ohľadne dohodnutej doby, a práve preto už nemôže veriteľ požadovať úroky z úveru po zosplatnení, ale má nárok len na úroky z úveru do zosplatnenia úveru, keďže na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy majú použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy obchodného práva, v danom prípade Obchodného zákonníka.

42.2. Aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014 „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou."

42.3. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zamietnutí zvyšku žaloby a výroku o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

43. V časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach po 200 eur mesačne, ako aj výroku o náhrade trov konania, odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vracia prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože súd prvej inštancie tým, že žalobcovi, ktorý požadoval zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom zaplatiť žalobcovi do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, neposkytol možnosť vyjadriť sa žiadosti žalovaného povoliť súdom prvej inštancie priznanú istinu s príslušenstvom splácať v splátkach, uspokojil sa iba vyjadrením žalovaného o jeho osobných a majetkových pomeroch, bez toho, aby ich žalovaný zdokladoval, a týmto postupom odňal možnosť konať pred súdom, resp. týmto

nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi ako strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné odstrániť na odvolacom konaní (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP a § 389 ods. 1 písm. b/ CSP).

44.1. Podľa § 160 ods. 1 OSP účinného v čase vynesenia napadnutého rozsudku, ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

44.2. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

44.3. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

44.4. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

45. Z citovaných ustanovení CSP vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad ide aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote. Na každú jednu výnimku z pravidla musia potom existovať dôvody, ktoré je potrebné riadne odôvodniť, čo platí aj pri odôvodňovaní rozhodnutia, a to či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určenie ich výšky a podmienok splatnosti.

46. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa splatnosti istiny 19.582,03 Eur s príslušenstvom, ktorá suma bola žalovanému súdom prvej inštancie povolená zaplatiť v splátkach po 200 Eur mesačne, odvolateľ namietal, že splátkou vo výške 200 Eur mesačne by žalovaný súdom priznanú istinu splácal viac ako 97 mesiacov, a to bez súdom priznaného príslušenstva a namietal, že pre povolenie splátok neboli splnené podmienky uvedené v ust. § 160 ods. 1 OSP.

47.1. Na základe ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu; súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenú snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa, pričom súd môže určiť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; súd teda musí lehotu na plnenie určiť tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami; záver súdu o splnení podmienok na určenie dlhšej lehoty na vykonanie plnenia ako tri dni od právoplatnosti rozsudku musí byť vždy náležite odôvodnený.

47.2. Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je tiež pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcom nanajvýš nepatrne) a to i pri zohľadnení okolnosti získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

48. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie (lehote na povolenie splátok istiny s príslušenstvom o paričnej lehote) nie v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami a súdnou praxou a odôvodnenie tohto výroku v napadnutom rozsudku je pre nedostatok skutkových zistení nepreskúmateľné, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi priznanú istinu s príslušenstvom v splátkach po

200 eur mesačne, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

49. Úlohou súdu prvej inštancie bude zaoberať sa pomermi strán sporu, platobnou schopnosťou žalovaného a jeho tým, či prejavil snahu o plnenie záväzku a zohľadniť hore uvedené kritéria pre povolenie splátok, ako aj súdnu prax pri ich rozhodovaní a umožniť žalobcovi vyjadriť sa k navrhovaným splátkam.

50.1. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

50.2. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

51. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).